

Roman

SPOOR LOOS

Haar zoektocht naar
die éne zomer

Ina van der Beek

Ina van der Beek

Spoorloos

Uitgeverij Zomer & Keuning

‘Ik vind het maar niks!’ Leni schudt haar hoofd en gaat verder: ‘Zo lang en zo ver weg en geen enkel toezicht.’

Willem roert in zijn koffie en zegt wat ongeduldig: ‘Leni, hij is achttien, hè? Er komt een moment dat je je kinderen ruimte moet geven. Heb maar een beetje vertrouwen in onze zoon.’

‘Dat heb ik ook wel, maar die jongens zijn niet direct het gezelschap waarin ik hem graag zes weken zie.’

‘Dat ben ik gedeeltelijk met je eens. Maar het zijn z’n vrienden en ik geloof dat David genoeg gezond verstand heeft om deze vrijheid aan te kunnen. Hij weet echt wel wat hij wel of niet wil. Hij heeft ruggengraat, onze zoon!’

Bij die laatste woorden hoort Leni trots in de stem van haar man. Ze zucht bijna onhoorbaar. ‘Ja, maar hij wil er ook erg graag bij horen, zoals de meeste jongens van zijn leeftijd.’

‘Hij is achttien,’ herhaalt Willem zichzelf. ‘Het is een verstandige en rustige jongen. Zes weken flink werken in het buitenland zal hem goeddoen. Een mooie voorbereiding op zijn leven als student. Want als hij wordt aangenomen in Utrecht op de universiteit, zal hij ook wel snel op zoek gaan naar een kamer daar.’

‘Eerst nog slagen voor zijn eindexamen,’ zegt Leni.

‘Dáár maak ik me geen zorgen over, hoor,’ antwoordt Willem met een glimlach. ‘En jij volgens mij ook niet.’

‘Waar maken jullie je geen zorgen over?’ David komt de kamer binnen en kijkt van zijn moeder naar zijn vader.

‘Over jouw examen,’ zegt Willem.

‘Maar ergens anders wel over dus?’ David kijkt naar zijn moeder. ‘Over mijn vakantiebaan, ma? Dat is echt niet nodig, hoor, ik red me prima. Ik zal zorgen dat ik slaap genoeg krijg, niet te veel drink en op tijd een schone

onderbroek aantrek!' Hij grijnst bij die woorden.

Nu lacht Leni ook, maar dan zegt ze op serieuze toon: 'Ik hoop dat je dat tweede ook zult onthouden.'

'Komt echt goed, ma. We zijn daar niet om vakantie te vieren, we moeten hard werken, hoor.'

Leni knikt. 'Dat zal best, maar jullie zullen genoeg vrije tijd hebben om zelf ook te genieten van ontspanning onder de Franse zon.'

'Dat mag ik hopen!' David graait een koekje uit de trommel die nog open op tafel staat. 'Komt allemaal goed, ma. Ik heb er veel zin in.'

'Dat begrijp ik. Nou, eerst er maar even flink tegenaan met school.'

'Ja, ik ga nog even naar boven.' David doet nog een snelle greep in de koektrommel. 'Energie nodig om te leren!' zegt hij, dan horen ze hem de trap alweer op bonken.

Op zijn kamer gaat David aan zijn bureau zitten. Nog maar een proefexamen Frans maken. Maar voor hij een letter op papier heeft gezet, gaan zijn gedachten naar de tijd na zijn examen, de komende vakantie.

Twee dagen na de diploma-uitreiking vertrekt hij per trein naar Zuid-Frankrijk om daar samen met Tom en Marcel zes weken op een camping te gaan werken. Een fantastisch vooruitzicht! Marcel heeft de twee voorgaande zomers ook op deze camping gewerkt, en zijn verhalen daarover hebben Tom en hem enthousiast gemaakt.

Het heeft wel enige moeite gekost om zijn ouders om te praten. Met name zijn moeder zag deze vakantiebaan absoluut niet zitten. En dat kwam waarschijnlijk vooral omdat hij samen met Marcel en Tom gaat. Met Tom is hij al bevriend vanaf dag één op de middelbare school, Marcel kwam in de vierde klas in beeld. Hij was blijven zitten en de andere twee kwamen bij hem in de klas. Ook het eerste jaar had Marcel moeten overdoen, daardoor is hij twee jaar ouder dan Tom en David. Toen ze net met elkaar omgingen, keek David echt tegen Marcel op. Tom en hij moesten nog zestien worden, terwijl Marcel al achttien werd in dat schooljaar. Tom en hij hadden het best interessant gevonden dat die – in hun ogen al bijna volwassen – Marcel direct met hen was opgetrokken. Over dat leeftijdsverschil denkt David nu nooit meer zo na, maar op sommige momenten

komt het toch wel weer even duidelijk naar voren.

Vorige zomer had Marcel al geprobeerd Tom en hem mee te krijgen naar Frankrijk, maar pa en ma hadden er niet eens over willen nadenken.

‘Als je op een camping wilt werken, zoek je maar in ons eigen land,’ had pa gezegd. ‘Ik vind het geen goed idee dat jullie vijf, zes weken helemaal in Zuid-Frankrijk gaan zitten.’

‘Maar Tom en Marcel...’ had hij geprotesteerd.

‘Marcel is negentien. En ik denk dat Toms ouders het ook geen geweldig idee zullen vinden. Die jongen moet nota bene nog zeventien worden. Maar buiten dat, je moeder en ik geven je geen toestemming.’

David weet dat hij veel voor elkaar krijgt bij zijn vader, maar als pa duidelijk nee zegt op iets, dan blijft het ook nee. Van Tom hoorde hij dat zijn ouders ongeveer hetzelfde hadden gereageerd. Maar toen Marcel na de zomervakantie terugkwam met geweldige verhalen over zijn avonturen, hadden Tom en hij zich allebei vast voorgenomen dat ze de volgende zomer ook een baantje zouden zoeken op de een of andere camping in het zuiden. En nu gaat dat dus gebeuren.

Maar eerst dat examen nog over anderhalve week. Met een zucht buigt hij zich over het vel papier en hij begint aan de vertaling. Frans, in elk geval de taal die hem steeds al doet denken aan het komende grote avontuur.

Woensdagavond is de diploma-uitreiking geweest. Ze zijn alle drie geslaagd, Tom met zijn hakken over de sloot. Hij was erg bang dat hij een her zou hebben, maar gelukkig had hij precies genoeg punten gehaald.

Dus de afgelopen weken hadden ze alle tijd om hun reis voor te bereiden.

David was met zijn vader de stad in geweest om een enorme rugzak en wat andere spullen te kopen. En de drie vrienden hadden avonden zitten kletsen en plannen zitten maken. Marcel had allerlei herinneringen aan de vorige zomers in het zuiden opgehaald, en zijn verhalen werden per dag smeüiger en geweldiger. David gelooft er de helft niet van, maar één ding is duidelijk: het zullen geweldige weken worden van zon, bier en gezellig-

heid. En ja, natuurlijk ook van toiletten schoonmaken en vuilnisbakken legen, maar dat is bijzaak volgens Marcel.

Vrijdag brengt vader Willem de drie jongens met hun bagage naar Rotterdam, waar ze op de trein naar het zuiden zullen stappen. Moeder Leni stopt op het laatst nog een zakje met broodjes en krentenbollen boven in de rugzak. Dan slaat ze haar armen om haar zoon heen. Ze moet tegenwoordig op haar tenen staan om hem een kus te kunnen geven. En dan moet hij nog bukken, nota bene! Ze beseft opeens weer dat hij allang geen kind meer is. Maar wil dat zeggen dat hij volwassen is?

Ze probeert haar zorgen over dit avontuur opzij te zetten, en met een glimlach wenst ze hem veel plezier en een goede reis. 'En vergeet niet dat God met je meegaat, hè? En dat je altijd eerder terug kunt komen als het niks is. Gebruik je verstand en neem altijd je verantwoordelijkheid.'

Ze kon het niet laten om dit te zeggen, maar ze ziet even een wat geïrriteerde trek over zijn gezicht gaan. 'Komt goed, mama, dat weet ik toch!'

Ze vindt het fijn dat hij weer even 'mama' zegt, zoals hij altijd zei toen hij jonger was.

'Dat is ook zo, natuurlijk,' zegt ze wat verontschuldigend. 'Fijne tijd, hoor! En bel af en toe eens, dat zou ik wel heel fijn vinden.'

'Doe ik!' David slingert de rugzak over zijn schouder en loopt naar de auto.

Willem stapt ook in, daar gaan ze.

Langzaam loopt Leni naar binnen. Eerst nog maar een kop koffie inschenken, daarna moet ze maar even flink aan het werk in huis. Dat is goed om haar gedachten te verzetten. Want ze blijft het moeilijk vinden om David voor zes weken los te laten.

Als ze maar voorzichtig zijn, die jongens. Geen gekke dingen doen.

Willem staat er anders in, hij maakt zich helemaal niet zo druk. 'Het is jammer dat de dienstplicht net is afgeschaft,' zei hij gisteravond toen ze in bed lagen en zij weer haar bezorgdheid had geuit. 'Daar werden die knullen zelfstandig. Maar goed, dat is voorbij, daarom is het goed dat hij zes weken voor zichzelf zal moeten zorgen. Hier staat altijd alles voor hem klaar.'

'Dat is misschien wel zo,' had ze toegegeven, 'maar ben je dan niet be-

zorgd dat de jongens te veel drinken of slecht voor zichzelf zorgen?’

‘Dat zal ongetwijfeld gebeuren,’ was Willems nuchtere antwoord geweest. ‘En ook dat hoort erbij, Leni. Toen ikzelf een jaar of zestien, zeventien was, ben ik een keer verschrikkelijk dronken geweest. De ouders van een vriend waren op vakantie en we voelden ons stoer omdat we daar samen thuis waren. In de kast van de ouders van die jongen stonden verschillende flessen sterkedrank, en wij wilden alles wel proeven. Ik wist later niet meer hoe ik was thuisgekomen, maar ik was ’s nachts doodziek en misselijk.

De volgende ochtend, zondag, maakte mijn moeder me wakker om naar de kerk te gaan. Maar ik kan me nu nog herinneren hoe ziek ik me voelde. Het gevoel dat mijn hoofd barstte, ik was misselijk en had een smaak in mijn mond alsof ik mijn schoenen had opgegeten. Mijn moeder bracht me bezorgd een kopje thee op bed en een paar aspirines, ze dacht dat ik griep had. Maar mijn vader was niet zo goedgelovig, snuivend kwam hij mijn slaapkamer binnen en zei: “Het stinkt hier als in een kroeg. Schiet op, je nest uit en aankleden. Over tien minuten gaan we naar de kerk.” En zo gebeurde het.’

Willem lachte bij de herinnering. ‘Of dat nou de juiste remedie was, weet ik niet. Eén ding weet ik wel: ik nam me op dat moment voor om nooit meer zoveel te drinken. En tot op de dag van vandaag heb ik dat ook nooit meer gedaan. Waarmee ik dus zeggen wil: maak je niet te bezorgd, ook David zal dat vast wel een keer gebeuren, en hopelijk voelt hij zich dan ook zo beroerd, dat het meteen een les voor hem is.’

‘Jij hebt gemakkelijk praten, ik moet er niet aan denken dat hij in zo’n toestand komt en alleen is.’

Willem had haar uitgelachen en haar gekust. ‘We gaan eerst maar eens slapen, welterusten. En heb maar wat vertrouwen in onze zoon, hij staat zijn mannetje wel, daarvan ben ik overtuigd. Die jongen staat heel stevig in zijn schoenen.’

Binnen vijf minuten had ze hem al zacht horen snurken, zelf had ze nog een hele tijd wakker gelegen. Als hij maar niet met die Marcel ging, maar alleen met Tom, dan zou ze er beslist minder moeite mee hebben.

Leni neemt het laatste slokje koffie uit haar kopje en begint dan de

keuken op te ruimen. Vooruit, ze moet meer vertrouwen hebben. In haar zoon en ook in God, Hij ziet David waar hij ook is, ook in Frankrijk. Maar die gedachte geeft haar niet de rust die ze zou willen.

‘Ik vind het prima zo!’ Marcel rolt de slang op de haspel. ‘Klaar, jongens. Daan, neem jij die trekker en de bezem mee?’

David knikt en samen lopen ze naar de andere kant van het toiletgebouw, waar Tom de door hem gebruikte schoonmaakmaterialen in de werkkast zet.

Marcel pakt een enorme rol toiletpapier uit de kast en duwt hem Tom in de handen. ‘Hier, bij de dames ophangen. En jij de mop uitspoelen en wegzetten, Daan.’

De drie jongens zijn in dezelfde schoonmaakploeg ingedeeld, en als vanzelfsprekend heeft Marcel vanaf de eerste dag de leiding genomen. David en Tom vinden het prima, tenslotte heeft Marcel al de nodige ervaring en weet hij precies wat er moet gebeuren.

Een paar minuten later is alles klaar en opgeruimd. Met z’n drieën slenteren ze langs het zwembad waar het nog een drukte van belang is.

David vindt het werk niet altijd leuk, zeker niet als de toiletten er erg smerig uitzien, wat soms echt wel het geval is. Maar verder bevalt dit leventje hem prima, ook al is het best hard werken. ’s Morgens al vroeg hun tent uit voor de eerste schoonmaakronde, daarna allerlei andere klusjes. ’s Middags zijn ze een paar uur vrij, die tijd brengen ze vaak in het zwembad door of ze benutten die tijd om bij te slapen. Daarna volgt een nieuwe schoonmaakronde langs alle toiletgebouwen.

Bijslapen is soms wel nodig, want de avonden zijn gezellig en lang. Er is altijd wel een groep die met elkaar op het naastgelegen strand zit. Soms campinggasten van hun eigen camping, maar vooral studenten die op andere campings in de buurt werken. En ook zij brengen vaak weer wat jongelui vanaf die campings mee.

De eerste avond dat ze richting strand liepen, heeft Marcel gezegd: ‘Luister, jongens, zolang we hier zijn, hebben we een andere naam.’

‘Wat bedoel je?’ had Tom gevraagd.

‘Beter als we gaan stappen, jij heet eh... Tommy, David heet Daan en mij kennen ze hier als Max.’

Het was David al opgevallen dat de twee jongens die hier ook voor een tweede jaar waren, Marcel Max noemden. Hij had gedacht dat het een vergissing was.

‘Ik zie het nut er niet van in.’ Tom had zijn schouders opgehaald. ‘We zijn toch geen meiden? Die vinden het misschien grappig andere namen te verzinnen, maar ik zie de lol er echt niet van in.’

‘Meiden, daar gaat het precies om,’ had Marcel geantwoord. ‘Soms heb je een paar leuke avonden met een of ander grietje, maar dan gaat ze naar huis en denkt ze dat ze verkering met je heeft. Dan gaan ze naar de camping bellen of schrijven met allerlei gezeur. Dus neem mijn raad aan: geef nooit je naam of woonplaats. Ik zeg zelfs nooit op welke camping ik werk, safety first!’

David heeft het zwijgend aangehoord. Hij was al helemaal niet van plan om hier iets met een meisje te beginnen, laat staan de indruk te geven dat hij verkering wil. Houd op, zeg! Hij ziet echt weleens een meisje dat zijn hart sneller doet kloppen of zijn bloed sneller laat stromen. Maar verkering? Hem voorlopig nog niet gezien. En zeker geen vakantieliefde.

‘Zo pizza halen en dan eerst een uurtje pitten? Of gewoon een keer een avondje hier blijven?’ stelt Tom voor. ‘Ik trek het steeds slechter om ’s morgens m’n slaapzak uit te komen. Misschien is een avond met minder bier ook weleens goed.’

‘Watje!’ Minachtend kijkt Marcel van opzij naar Tom. ‘Maar je moet het zelf weten, hoor, dan gaan we samen, hè Daan?’

David haalt zijn schouders op en knikt maar wat.

‘Misschien doe ik dat wel,’ zegt Tom. ‘Ik ben echt gaar. Ik ga straks in de rij staan bij de telefooncel, ik moet nodig mijn ouders weer eens bellen. Daarna ga ik een beetje chillen en op tijd m’n tent in. Jullie gaan maar.’

Vanbinnen bewondert David Tom omdat hij gewoon doet wat hij zelf wil. Op de een of andere manier kan hij nooit op tegen Marcel. Hijzelf bewondert hem, maar hij durft vaak niet zijn eigen mening te laten zien. Hij minacht zichzelf erom, maar hij weet dat het de waarheid is.

‘Ik loop in elk geval met je mee naar de telefooncellen,’ zegt hij. ‘Goed dat je ’t zegt, na de eerste keer heb ik m’n ouders niet meer gebeld. Daarna kijk ik wel wat ik doe.’

Hij probeert het wat nonchalant te zeggen, maar hij weet nu al dat hij met Marcel mee zal gaan straks.

‘Nog vijf weken te gaan, man!’ Marcel rekt zich uit en springt dan op. ‘Kom op, we gaan eens kijken of er vandaag nog wat moois bij is gekomen.’ Hij kijkt om naar David die languit op zijn luchtbed ligt. ‘Of heb je besloten om ook te gaan slapen?’

‘Nee, ik ga met je mee.’ David komt overeind en haalt een hand door zijn haar. ‘Kom je echt niet mee?’ vraagt hij aan Tom.

‘Nee, ik ga zo pitten.’

David haalt even zijn schouders op. ‘Nou, oké, spreken we elkaar morgenochtend.’

Dan loopt hij samen met Marcel over de inmiddels donkere camping. Beiden dragen ze een karton met zes flesjes bier.

Diep in zijn hart is hij jaloers op Tom, de korte nachten beginnen hem ook op te breken. Over drie dagen hebben ze een vrije dag, hij neemt zich voor om een groot deel daarvan te gebruiken om bij te slapen.

Als ze op het strand komen, zien ze dat het kampvuur al brandt. Het is een flinke groep die eromheen zit te kletsen en te drinken.

Marcel heeft, zoals iedere avond, al meteen het hoogste woord. Opeens staat het David allemaal wat tegen. Hij laat zich naast wat andere jongelui op de grond zakken en steekt, om wat te doen te hebben, maar een sigaret op. Sinds een paar dagen rookt hij. Eigenlijk vindt hij het niet eens echt lekker, maar het geeft hem het gevoel van zekerheid, erbij te horen.

‘Hier, Daan, neem een biertje!’ Marcel duwt hem een fles in de hand. ‘Daar knap je van op.’

David neemt een paar flinke slokken, iets verderop begint een meisje op een gitaar te tokkelen en langzaam maar zeker begint hij het weer naar zijn zin te krijgen.

En na ieder flesje bier wordt dat gevoel sterker.

Tom is een watje, hij weet niet wat hij mist. Slapen kun je immers altijd nog?

David weet niet wie het bedacht heeft, maar dan hoort hij iemand zeggen: 'Ja, tof plan, we gaan zwemmen.'

Opeens loopt iedereen weg van het kampvuur, richting het water. Op slag voelt David zich nuchter. Langzaam loopt hij achter de anderen aan. Er is een heldere maan, het donkere water glanst in het licht. Zwemmen? Niemand heeft toch zwemkleding bij zich? Nou ja, in je onderbroek kun je natuurlijk ook zwemmen.

Maar dat is niet de bedoeling, zo ontdekt hij al snel. Als hij als een van de laatsten bij het water staat, rennen de eersten de zee al in, hun kleding inclusief ondergoed ligt in het zand. David blijft twijfelend staan.

'Kom op, Daan!' Ergens vanuit het donker hoort hij de stem van Marcel. Langzaam trekt David zijn shirt over zijn hoofd.

'Hé Josefen, uit die kleren, alles uit!' roept een andere stem.

'Ik denk er niet aan.'

David kijkt over zijn schouder. Daar staat een meisje, ze heeft haar korte broek, shirtje en slippers keurig op een stapeltje gelegd en loopt in haar slipje en beha naar het water.

Nu is hij echt de laatste. Hij laat zijn broek zakken, schopt hem aan de kant en in zijn boxersshort duikt ook hij het water in.

Pas als hij weer op het strand staat, ziet hij het meisje weer. Hij ziet hoe ze rustig haar kleren aantrekt terwijl ze zich niets aantrekt van de opmerkingen om haar heen. Zelf stapt hij snel in zijn spijkerbroek, het is de anderen blijkbaar niet opgevallen dat ook hij zijn onderbroek aanhield. Hij voelt respect voor de onbekende Josefen.

Even later zitten ze weer om het kampvuurtje. Nu gaat er een fles likeur langs. David schuift naast het meisje. Hij zoekt naar een goede openingzin, maar vindt er geen.

'Ben jij hier al lang?' vraagt zij dan.

'Eh... ruim een week. En jij?'

'Ik ben gisteren aangekomen. Ik blijf drie weken met mijn ouders en zusje. Waar zit jij, ook op Sunny Beach? Ik ben trouwens Josefen.'

De fles drank komt langs, David neemt een flinke slok en geeft hem dan aan Josefen. Zij geeft hem door zonder te drinken.

Hij schraapt zijn keel, gek dat hij zich opeens zo onhandig voelt. 'Ik ben

David, Daan, bedoel ik. Ik ben niet op vakantie, ik werk zes weken op de camping hier verderop.

‘O gaaf, zeg! Zes weken!’ zegt ze. ‘Nou ja, het is natuurlijk niet alleen maar leuk, hard werken?’

‘Valt mee, hoor,’ zegt hij. ‘Wel vroeg beginnen, dat valt niet altijd mee na avondjes zoals deze.’

‘Hoe laat moet je op?’

‘Te vroeg, zes uur.’

‘Dat is zeker vroeg. Dat je dan hier zit! Dat doe je vast niet iedere avond?’

‘Eigenlijk wel,’ zegt David met een scheef lachje. ‘Maar misschien zou het verstandiger zijn om dat niet te doen. Ik ben hier samen met twee vrienden, Tommy, die is vanavond op de camping gebleven en Max, daar!’ Hij knikt met zijn hoofd in de richting van Marcel, die tegenover hen rechtop staat, een flesje bier in de ene en een sigaret in de andere hand, en die zoals altijd het hoogste woord heeft.

‘Over een paar dagen hebben we een vrije dag, dan maar eens flink bijslapen.’

‘Zonde van je vrije dag!’

‘Ja, misschien wel. Maar ja, ik ben onderhand kapot,’ zegt David terwijl hij even licht zijn schouders ophaalt.

‘Dat is natuurlijk een keuze,’ zegt ze. ‘Iedere avond op stap en op je vrije dag slapen, of af en toe een avond op tijd je bed in en lekker genieten van je vrije dag.’

Dan schiet ze in de lach. ‘Ik lijk wel een oude wijze opoe, hè?’

David lacht ook. ‘Eigenlijk heb je natuurlijk gelijk,’ zegt hij. ‘En ik denk dat ik zo maar eens terugga. Het is al behoorlijk laat, denk ik.’

Josefien probeert op haar horloge te kijken, na enige moeite lukt het. ‘Bijna halfeen!’ zegt ze geschrokken en ze springt op. ‘Ik moest van mijn ouders om twaalf uur terug zijn. Ben, die jongen daar, staat bij ons op hetzelfde veldje. Ik mocht hiernaartoe omdat hij meeinging. Dus ik hoop dat ik hem zover krijg dat hij mee teruggaat.’

‘Laat maar, ik loop wel met je mee, als je wilt.’ Hij is ook opgestaan.

‘Goed, graag,’ zegt ze. Ze heeft opeens haast gekregen en loopt naar Ben toe. ‘Ik ga vast, hoor.’

Dan lopen ze samen weg van de groep. Onderweg weet David opeens niet zoveel meer te zeggen. Raar, normaal weet hij altijd wel wat te kletsen, zeker als hij, zoals nu, een aantal biertjes opheeft.

Josefien zegt ook niet veel, pas als ze bij het begin van haar camping zijn, zegt ze: 'Je hoeft niet verder mee te lopen, ik ben er bijna.'

'Nee, ik breng je helemaal, hoor. Geen probleem.'

Ze slaan een pad naar rechts in en lopen een veldje op. Josefien staat stil. 'Hier is het, m'n ouders zitten nog buiten. Bedankt!' Snel loopt ze het veld op in de richting van een caravan waar David bij het licht van een lampje twee mensen ziet zitten.

Hij draait zich om en loopt terug. Als hij bij hun eigen tent komt, hoort hij Tom zacht snurken. Marcel is er nog niet, maar dat had hij ook niet verwacht. Snel gooit hij zijn kleren op de grond en in zijn nog steeds wat natte, plakkerige boxershorts kruipt hij in z'n dunne slaapzak. Binnen een paar minuten slaapt hij.

'Je bent laat, meisje!' Vader Gijs staat op als Josefien bij de caravan komt. 'Dat was niet de afspraak.'

'Sorry, pap, ik moest kiezen, even wachten of alleen terug.' Ze vertelt maar niet dat ze met een andere jongen dan Ben terug is gekomen.

'Dan heb je de goede keuze gemaakt,' vindt moeder Heleen. 'Maar als je weer een keer wilt gaan, moeten we goede afspraken maken.'

'Ik vind niet dat jij iedere avond tot zo laat ergens op het strand moet gaan zitten,' vindt haar vader. 'En hup, nu snel tandenpoetsen en je tentje in. Doe zachtjes voor Maaïke.'

Josefien knikt, ze haalt stilletjes haar toilettas uit het tentje dat ze met haar zusje deelt.

'Ik loop met je mee,' zegt haar moeder.

'Was het leuk? Een grote groep?' vraagt Heleen als ze richting het toiletgebouw lopen.

'Ja hoor, ik denk wel een stuk of veertien, vijftien, ook van de campings verderop.'

Als ze in het licht van het toiletgebouw komen, legt moeder Heleen haar hand even op Josefiens haar.

‘Heb je gezwommen?’ vraagt ze verbaasd. ‘Je had toch geen bikini bij je?’

‘In m’n bh en m’n broekje.’

‘Hm, nou, ik weet niet of dat zo’n goed idee was.’

‘Waarom niet, ’t was wel even lekker, hoor.’ Josefiën duikt een hokje in om haar tanden te poetsen.

Als ze weer teruglopen, zegt Heleen: ‘Morgenavond blijf je gezellig hier, hè, voor Maaike is het ook niet zo leuk als jij weg bent. En ik vind haar echt nog te jong om mee te gaan.’

‘Prima,’ antwoordt Josefiën.

Maar als ze in haar tentje ligt en terugdenkt aan de uurtjes op het strand en de jongen die met haar mee terugliep, is ze vast van plan om snel weer een keer een avondje naar het strand te gaan. Hij was echt leuk!

Eén onbezonnen avond brengt levensgrote gevolgen met zich mee

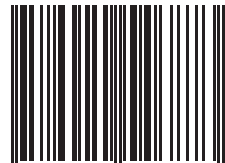
Een aantal weken doorbrengen in Frankrijk met een vakantiebaantje en ook nog eens een vakantieliefde. Het lijkt voor David ideaal, maar de prille verliefdheid blijkt naderhand toch niet zo onschuldig te zijn. Als Josefien ontdekt dat ze zwanger is geraakt, neemt David de benen zonder van zich te laten horen.

In de jaren die volgen leeft hij alsof er niets gebeurd is: hij verliest zijn wilde haren, trouwt en sticht een gezinnetje. Toch blijft zijn laffe daad aan hem knagen. Dan ziet zijn vrouw op tv plotseling een jonge vrouw die haar biologische vader zoekt. En ze lijkt verdacht veel op hun eigen dochter...

Ina van der Beek is een van de bekendste en meest geliefde auteurs in de Romanserie. Op smaakvolle, invoelende wijze laat ze in *Spoorloos* zien dat alle acties consequenties hebben, ook als je daarvoor probeert te vluchten.

ISBN 978 90 2054 687 3 NUR 344

9 789020 546873 >

www.romanserie.nl

Romanserie